

Full diocesà

12 de novembre del 2017

p5 –Congrés: «La diòcesi de Vic i l'Església a Catalunya en el context europeu»

p6 i p7 –Centenari del naixement de l'autor de «Los cipreses creen en Dios»

25 anys del nou Catecisme

Enguany es compleix el 25è aniversari de la publicació de la primera edició del Catecisme de l'Església Catòlica, un dels actes més importants del magisteri pontifici del segle XX. Durant un quart de segle, el Catecisme ha esdevingut el lloc i l'instrument de referència de la fe de l'Església.

El papa sant Joan Pau II, en la constitució apostòlica *Fidei depositum*, de l'11 d'octubre de 1992, afirma que el Catecisme «és una exposició de la fe de l'Església i de la doctrina catòlica, comprovada o il·luminada per la sagrada Escriptura, la Tradició apostòlica i el Magisteri de l'Església. Jo el considero un instrument vàlid i legítim al servei de la comunió eclesial, i una regla segura per a l'ensenyament de la fe. Tant de bo que serveixi per a la renovació a la qual

l'Esperit Sant incessantment convida l'Església de Déu, cos de Crist, pelegrina cap a la llum sense ombres del Regne».

La primera edició del Catecisme, fruit d'un desig expressat pel Sínode de Bisbes de 1985 (en el 20è aniversari del Concili Vaticà II) i d'un gran treball, va aparèixer l'octubre de 1992. Després s'hi van introduir algunes modificacions, que van donar com a fruit l'edició típica llatina de 1997. Recordem que es divideix en quatre parts: el misteri cristià com a objecte de la fe (primera part); aquest misteri és celebrat i comunicat en les accions litúrgiques (segona part); és present per a il·luminar l'actuació dels fills de Déu (tercera part), i inspira la nostra pregària, que té com a expressió màxima el Parenostre (quarta part).

«Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora»

Diumenge XXXII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de la Saviesa

La saviesa és resplendent i no s'apaga mai. Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la, la troben tots els qui la cerquen: ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen. Si algú matinejava per sortir a buscar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa. Pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la, hi ha qui passa nits en vetlla, aviat perd el desfici, perquè ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen; generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen.

(6, 12-16)

Salm responsorial

Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.

(Salm 62)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell. [D'acord amb la paraula del Senyor us diem que nosaltres, si encara quedàvem amb vida quan arribarà el Senyor, no serem primers que els qui hauran mort, perquè, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel, al toc de corn de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer; llavors els qui d'entre nosaltres quedem en vida serem enduts juntament amb ells pels aires, en els núvols, per sortir a rebre el Senyor, i així estarem amb ell per sempre. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.]

(4, 13-18)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Passarà amb el Regne del cel com amb deu noies, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudents, i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per a les torxes, però cadascuna de les prudents se'n proveí d'una ampolla. Com que el nuvi trigava, els

vingué son, i totes s'adormiren. Ja era mitjanit quan se sentí cridar: L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l. Aquelles noies es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen. Però les prudents els respongueren: Potser no n'hi hauria prou per a totes; val més que aneu a comprar-ne. Mentre hi eren, arribà el nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. I la porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: Senyor, Senyor, obriu-nos. Però ell els respongué: Us dic amb tota veritat que no us conec. »Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.»

(25, 1-13)

«No podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança»

Espera i esperança

Jean Hakolimana, prev.

Vivim una època de la immediatesa i cada vegada més ens costa l'espera. Internet i les xarxes socials han incrementat encara més aquesta cultura de la immediatesa. Quan per alguna circumstància ens toca esperar o fer cua, els minuts duren una eternitat. En canvi, en l'àmbit de la fe, vetllar i esperar apunten a l'actitud fonamental de la nostra fe que és l'esperança. No hi ha ni fe ni esperança sense espera. Esperar és no deixar-se atrapar en l'horitzó de la realitat material. Per això l'espera eixampla la realitat i li dóna un salt de qualitat en quant li permet superar-se a si mateixa, sortir fora dels seus propis límits. Ara bé, l'esperança cristiana supera encara més una simple espera. Ja fa anys, el metge, intel·lectual i escriptor espanyol Pedro Laín Entralgo, en el seu llibre *La espera i la esperanza. Historia y teoria del esperar humano*, distingia entre l'espera com una actitud passiva d'aquell que resta quiet en un lloc perquè és allà on li arribarà el que desitja (com el qui espera l'autobús a la parada), i l'esperança com una acció d'aquell que es mou per aconseguir allò que anhela (com el qui camina cap a la fita proposada).

Les primeres comunitats van estar a punt de caure en la trampa de l'espera, tal com sant Pau retreu als desvagats de la comunitat de Tessalònica. Esperant la vinguda imminent del Senyor, s'havien lliurat a la ganduleria justament per l'excessiva certesa d'allò que arribaria sense cap mena d'esforç. Per això l'evangeli no ens convida a una simple espera, sinó a vetllar. Vetllar és tenir una espera activa, compromesos amb la missió a què Déu crida cada un de nosaltres.

La imatge

Les amigues van de casament. Arreglades, com pertoca, amb llums per a fer les dames d'honor que acompanyen el nuvi; però no totes porten l'oli que els ha d'encendre. El nuvi arriba, quin ridícul! Mentre van a la botiga, queden excloses de la festa.

El fruit es veu al final de la vida. Tanmateix cal mantenir una tensió constant per entrenar-se a donar-ne, ni que sigui anant de casament.

Les verges prudentes (s. XI). Mestre de Pedret

Lit. hores: Setmana IV

13 dilluns

—Sant Leandre, bisbe (s.VI)
—Sant Estanislau, jesuïta (1550-1568)
—Sant Dídac, religiós (1400-1463)
Saviesa 1,1-7 / Salm 138 /
Lluc 17,1-6

14 dimarts

—Sant Eugeni, bisbe (s.I)
Saviesa 2,23-3,9 / Salm 33 /
Lluc 17,7-10

15 dimecres

—Sant Albert el Gran, bisbe (1206-1280)
—Sant Leopold, laic (s.XII)
Saviesa 6,1-11 / Salm 81 / Lluc 17,11-19

16 dijous

—Santa Margarida d'Escòcia, (†1093)
—Santa Gertrudis, verge (1256-1303)
Saviesa 7,22-8,1 / Salm 118 /
Lluc 17,20-25

17 divendres

—Santa Isabel d'Hongria (1207-1231)
—Sant Gregori Taumaturg, bisbe (s.III)
Saviesa 13,1-9 / Salm 18 /
Lluc 17,26-37

18 dissabte

—Sant Aureli, màrtir
—Dedicació de les basíliques de sant Pere i de sant Pau, apòstols
Saviesa 18,14-16; 19,6-9 / Salm 104 / Lluc 18,1-8

19 diumenge XXXIII de durant l'any / Cicle A

—Sant Crispí, bisbe (s.III)
Proverbis 31,10-13.19-20.30-31 /
Salm 127 / 1 Tessalonicencs 5,1-6 /
Mateu 25,14-30

Els nous beats fills de la nostra diòcesi (VI)

Beatificacions de màrtirs claretians (21 d'octubre) i vicencians (11 de novembre)

Josep Capdevila

Nasqué a Vic el 2 d'agost de 1890. Va començar els seus estudis al Seminari de Vic, però després va sentir la vocació religiosa i en 1903 va ingressar en el postulatat claretia de Bar-

bastre. Professà el 15 d'agost de 1906 i fou ordenat sacerdot el 23 d'agost de 1914.

Fou destinat a Cervera, Berga, Sant Feliu de Guíxols, Tarragona, la Selva del Camp, Vic i Sallent. Aquest darrer fou el seu últim destí, on es dedicà a millorar la casa natal de sant Antoni Maria Claret com a museu claretia.

En esclatar la revolució s'amagà al bosc i en diverses cases, fins que fou detingut, davant la seva mare, i afusellat el 26 de setembre de 1936.

Isidre Costa

Fill de Taradell, nasqué el 5 de gener de 1909. Abans d'entrar en els claretians havia estat forner, electricista i mosso en diverses finques. Professà com a germà el 16 de maig de 1931.

Fou destinat a Solsona, Cervera, la Selva del Camp i Vic com a ajudant de cuina.

Durant la revolució tenia bastanta llibertat de moviments, ja que coneixia molta gent dels oficis anteriors i tenia carnet de la FAI i de la UGT. Tanmateix, en desplaçar-se a Mas Claret a ajudar els seus germans, fou detingut. El fet de negar-se a blasfemar fou la seva sentència de mort.

Jaume Payàs

Nasqué el 14 d'agost de 1907 a Castellterçol, fill d'una família nombrosa d'on sortiren tres claretians.

Ingressà en la congregació en 1919 i professà el 15 d'agost de 1924. Fou ordenat sacerdot en 1931. Fou professor en col·legis de Barcelona i Sallent.

En esclatar la revolució s'amagà en diverses cases. Emmalaltí i tenia molta febre. Buscava casa on amagar-se però molts no l'acceptaven pel perill que sofrien. Fou detingut i, per la seva condició de mestre nacional, el comitè intentà que se sumés a la causa revolucionària. El fet de negar-s'hi fou la seva sentència de mort.

Josep Puigdessens

Nasqué el 14 de gener de 1875 a Vic. Començà a estudiar al seminari vigatà, per a passar després a la Congregació Claretiana. Hi professà el 20 d'agost de 1893 i fou ordenat sacerdot en 1901.

Tenia grans dots intel·lectuals. Fou professor de metafísica a Cervera i a Madrid, col·laborador de les revistes «Ilustración del Clero» i «Iris de paz». Era un gran estudiós sobre Balmes i va investigar a Roma la vida de sant Antoni Maria Claret.

Professor de la Pontifícia Universitat de Tarragona, fou proposat com a membre de l'Institut d'Estudis Catalans. Es doctorà en filosofia i estudià psicologia a Lovaina i a Bonn. La revolució l'agafà a Vic i fou martiritzat a la carretera de Manlleu.

Episcopus parla de l'Església en un context europeu amb un Congrés Internacional a la UVic

CONGRÉS INTERNACIONAL
episcopus
La diòcesi de Vic i l'Església catalana en el context europeu

Del 29 de novembre a l'1 de desembre de 2017

Les ponències han estat encomanades a especialistes de referència en diferents matèries de l'interès del simposi, entre els quals destaquem **Paul Freedman** (Universitat de Yale), **Mn. Antoni Pladevall**, **Ramon Ordeig**, **Imma Ollich**, **Josep Moran** o **Mons. Carlos Alberto Moreira Azevedo** (bisbe membre del Consell Pontifici per a la Cultura de la Santa Seu, delegat del seu president Card. Gianfranco Ravasi).

4 àrees de coneixement

- *Societat i política
- *Art i patrimoni
- *Pensament i educació
- *Llengua i literatura

INSCRIPCIONS <http://mon.uvic.cat/episcopus/>

Mossens inscripció via Bisbat de Vic amb opció a 1, 2 ó 3 dies

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, organisme del bisbat de Vic vinculat a l'Ateneu Universitari Sant Pacià, i la Universitat de Vic -Universitat Central de Catalunya, organitzen conjuntament el Congrés Internacional i Multidisciplinari «Episcopus. La diòcesi de Vic i l'Església a Catalunya en el context europeu», que tindrà lloc del 29 de novembre a l'1 de desembre del 2017 i que va adreçat als investigadors i grups de recerca interessats en qualsevol aspecte de la història del bisbat de Vic en el context europeu.

Aquest congrés s'emmarca dins el projecte Episcopus que lidera el bisbat de Vic per commemorar els aniversaris de quatre bisbes fonamentals per a la història de la diòcesi de Vic i de Catalunya: Cinidi (516), Oliba (1018-1046), Veyan (1784-1815) i Torras i Bages (1899-1916).

La inauguració tindrà lloc el dimecres 29 de novembre a la Sala de Sínodes del Palau Episcopal. Les ponències han estat encomanades a especialistes de referència en diferents matèries de l'interès del simposi.

El cardenal Ravasi, president del Consell Pontifici per a la Cultura de la Santa Seu, ha considerat aquest Congrés «de

alto valor cultural y eclesial, por lo que concedí el patrocinio gratuito del Consejo Pontificio de la Cultura».

Les ponències i comunicacions s'estructuraran en quatre àrees de coneixement:

- Societat i política
- Art i patrimoni
- Pensament i educació
- Llengua i literatura

El congrés compta amb la col·laboració de diferents entitats dels àmbits eclesiàstic, català i del territori diocesà: Consell Pontifici per a la Cultura de la Santa Seu, Generalitat de Catalunya a través del Departament d'Afers Religiosos, Diputació de Barcelona, Ajuntament de Vic, Arxiu i Biblioteca Episcopals de Vic, Museu Episcopal de Vic, Centre d'Estudis Comarcals de Ripoll, Patronat d'Estudis Osonencs, Centre d'Estudis del Bages, Càtedra Verdaguer d'Estudis Literaris de la UVic, Societat Verdaguer, Societat Catalana de Filosofia (IEC), Societat Catalana d'Estudis Litúrgics (IEC), Societat d'Història de l'Educació dels Països de Llengua Catalana (IEC), Societat Catalana d'Estudis Històrics (IEC) i Associació Cultural Modilianum.

Josep Maria Gironella i la seva recerca de Déu (I)

Centenari del naixement de l'escriptor català

Josep Maria Gironella va néixer a Darnius el darrer dia de l'any 1917; per tant, és a punt de complir-se el centenari del seu naixement.

Era fill d'una família humil. Era cosí del filòsof i jesuïta Eusebi Colomer. Va poder estudiar, ja que va ingressar al seminari a deu anys.

Durant la Guerra Civil es va unir a l'Exèrcit Nacional, concretament a la Companyia d'Esquiadors del Terç de Nostra Senyora de Montserrat.

En 1946 va contraure matrimoni amb Magdalena Castañer, una jove que treballava a la central telefònica de Girona. El mateix any començava la seva carrera literària amb el poemari *Ha llegado el invierno y tú no estás aquí* i va guanyar el Premi Nadal amb la novel·la *Un hombre*.

Tanmateix l'èxit no arribaria fins l'any 1953 amb la publi-

cació, facilitada per José Manuel Lara (Ed. Planeta), de *Los cipreses creen en Dios*, de la que va vendre milions d'exemplars. Les altres dues novel·les de la trilogia dedicada a la Guerra Civil —*Un millón de muertos* (1961) i *Ha estallado la paz* (1966)— van ser també grans èxits de vendes.

Es va convertir en una persona molt rica i va viatjar molt. Morí l'any 2003 a Arenys de Mar. Era considerat un autor profundament catòlic però la seva obra traspua també nihilisme i va sofrir diverses depressions. Mn. Jaume Aymar i Ragolta, professor de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull i director de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*, va oferir una conferència el passat 23 de setembre a Darnius titulada «En què creia Josep Maria Gironella», de la qual oferim alguns fragments.

La seva experiència al Seminari

Ell va escriure el següent: «Vaig ser víctima de la repressió religiosa d'aleshores [...]. Era un concepte de la religió

tètric, esgarrifós, tremend. Això va marcar una empremta en mi i des d'aleshores ha estat una constant: els enigmes interiors, com es resolen? ¿Existeix l'infern, no existeix? Com serà Déu, realment són tres en una sola essència o no [...]. Mai no he aconseguit desvelar aquestes incògnites. Hi ha alguna cosa dins meu que sobreviu a la matèria, però aquesta cosa què és?».

Una missa del Gall

La nit de Nadal de l'any 1952, Josep Maria Gironella i tota la seva família eren a la catedral de Girona, a la missa del Gall. «En aixecar-me de combregar vaig sentir com un cop de maça al clatell, com un llamp, com si sentís que alguna cosa s'havia esquinçat en el meu interior, vaig pensar que la mort era propera.» En realitat era un vertigen que el va portar a caure en una profunda depressió. «Tot allò que es sofreix es transforma en llibre» i va néixer *Los fantasmas de mi cerebro*, on plasma les seves experiències després dels

electroxocs a què el sotmetien i que li donaren una lucidesa i una força mental que arribà a espantar-lo.

La seva mort

Josep Maria Gironella morí a causa d'una embòlia cerebral el 3 de gener del 2003, tres dies després del seu 85è aniversari, a la seva casa d'Arenys de Mar, on s'havia retirat. Havia demanat a la seva esposa que a l'hora de la mort avisés un sacerdot: no hi arribà a temps, perquè la mort va ser pràcticament instantània. Fou enterrat catòlicament al cementiri d'Arenys de Munt.

En què creia

Una de les grans preocupacions de l'itinerari interior de Josep Maria Gironella fou la qüestió religiosa. «Una inquietud que em sembla normal —deia—, perquè ens hi juguem l'eternitat. Totes les altres coses són temporals i caduques.» Dedicà dos llibres a la qüestió: *Cien españolas y Dios* (Ed. Nauta, 1969) i *Nuevos 100 españolas y Dios* (Ed. Planeta, 1994).

La sola elecció d'aquest tema ja revela una preocupació. Ell mateix ho explica: «En un moment donat, vaig estar set anys sense resar, sense voler entrar en cap església, amb agressivitat, fins i tot buscant en els evangelis errors per tal de demostrar-me a mi mateix. I, de sobte, vaig pensar a veure què expliquen els altres i se'm va acudir de fer aquest test, aquest qüestionari a cent persones rellevants, i fou una rica experiència en molt aspectes.»

A més un pot pensar que fer un llibre a partir d'entrevistes és la cosa més fàcil del món. De cap manera. Cal pensar bé les preguntes. Cal elegir bé les persones que respondran. Cal estar disposat a rebre negatives o silencis.

El llibre

Francesc d'Assís, profeta de l'extrem

Suzanne Guiseppi Testut

Publicacions de l'Abadia de Montserrat. 189 pp., 13 euros.

Figura resplendent i autèntica, poeta, místic, amic de la natura, de la pobresa i de la simplicitat, sant Francesc d'Assís fascina molts dels nostres contemporanis per la radicalitat de la seva opció de vida.

A partir dels seus escrits, l'autora ens fa descobrir en profunditat el *Poverello* com el teòleg de l'amor, de Déu Trinitat i de l'home. Testut mostra com el coneixement espiritual i la finor psicològica de sant Francesc són preciosos per al món actual, a la recerca d'autenticitat.

I, d'una manera original, explica les relacions estretes entre el text més bell del papa Francesc, «La joia de l'Evangelí», i el sant d'Assís. Un llibre que s'assaboreix.

Amb tu!

Romà Casanova, bisbe de Vic

La diada de *Germanor*, aquest any una mica més matiner, ens torna a posar al davant el finançament de la nostra Església. Tots som ben conscients que tot té el seu cost; i el manteniment de l'Església també té el seu. Un cost, evidentment, en treball, però també en economia. Gràcies a Déu, en la nostra Església hi ha moltes persones que la senten com la família de tots i no miren de donar-se en moltes tasques de catequesi, caritat, neteja, manteniment, ornamentació, litúrgia, formació...; així com, les mateixes persones i d'altres, són ben atentes a les necessitats econòmiques: la calefacció, l'electricitat, obres, personal, caritat, catequesi, formació, celebracions..., i aporten l'ajut econòmic a fi que el funcionament de la parròquia i les comunitats sigui possible.

De fet, la campanya de *Germanor*, també anomenada *Dia de l'Església Diocesana*, és una crida a tots els qui formem l'Església a sentir-nos responsables del seu funcionament i del seu sosteniment econòmic. Una responsabilitat que recau sobre tots, però que, per això mateix, recau sobre cada un de nosaltres. El lema «Amb tu, som una gran família» ens convida a cadascú a plantejar-nos si realment aportem el que la nostra consciència ens demana. L'Església certament que ens precedeix. Ella no és pas la suma de tots nosaltres. És molt més. És la gran família dels fills de Déu. La casa i el poble de Déu, que té la seva font en l'amor misericordiós de Déu que, en el seu Fill, vol salvar la humanitat del naufragi del pecat i de la mort. No som nosaltres els qui hem escollit el Senyor com el nostre Déu. És ell el qui ens ha escollit a nosaltres, sense cap mèrit nostre, a ser els seus fills, en el Fill estimat del Pare. La seva elecció és pura gràcia. I la resposta nostra és la de l'agraïment i la glorificació de Déu amb tot el nostre ésser. Com podem ser gasius amb qui amb nosaltres ha estat tan generós? Recordem aquelles pa-

raules de sant Pau als cristians de Roma: *Oferiu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte raonable* (12,1).

La unitat, fonamentada en la caritat, és el gran do que manifesta que som l'Església de Crist. El testimoniatge de pau, amor i unitat dels creients en Crist és el testimoniatge que el nostre món, els nostres germans necessiten en aquests moments de pau i d'unitat fràgils. Ser tots un sol cos és la gràcia hem de demanar al Senyor. Un signe clar d'aquest desig és el nostre suport amb la col·laboració personal i econòmica a l'Església en les seves necessitats. I això, tant a la nostra parròquia, com a la diòcesi: hem d'estimar la nostra parròquia, però amb aquest amor també hi resta inclòs l'amor a l'Església diocesana i a l'Església universal. No ens quedem reclosos en el nostre campanar: eixamplem horitzons!

